TOEGANKELIJK(ER) ONDERWIJS? ZO KAN HET ÓÓK! - KRISTIAN ZEBROWSKI

Posted on 10 oktober 2025 by Muel Hekman

Kristian Zebrowski vertelt tijdens deze Week van de Toegankelijkheid hoe hij het onderwijs heeft ervaren en wat er beter kan.

Categories: Onderwijs, Portret, Toegankelijkheid

Kristian Zebrowski is leerling op het ROeR, dat in mei 2025 opende in Rotterdam. Wij vroegen hem waar hij eerder tegenaan is gelopen in het onderwijs en welke verbetering er mogelijk bleek. Welke tips geeft hij mee aan leerlingen en scholen?

> **Het ROeR** (het Rotterdams Onderwijs en Revalidatiecentrum) opende in mei 2025. Het ROeR biedt een unieke combinatie van speciaal onderwijs en medische revalidatie, volledig afgestemd op de ontwikkeling van ieder kind.

“Maak lol, ik hou ook van een grap”

Wie:
Kristian Zebrowski (18)
Opleiding:
Klas V BB van ’t Roer in Rotterdam
Hoe omschrijf je jouw beperking aan andere mensen:
Ik heb cerebrale parese. Dat betekent dat mijn spieren helemaal een eigen wil hebben. Ik zit in een rolstoel. Ik praat via mijn spraakcomputer Tobi. Daarop typ ik met mijn ogen. Mijn ogen zijn dus mijn superkracht!

Waar liep of loop je zelf tegenaan tijdens je schooltijd? En hoe werd hier verbetering in gebracht?

Het eerste voorbeeld dat Kristian direct geeft: “Ik kan niet naar mijn school als ik geen begeleiding heb. Als mijn persoonlijk begeleider niet mee kan, dan zit ik thuis. Mijn moeder is mijn nummer één secretaresse, zij zorgt altijd dat ik een begeleider heb.”

Een voor de rolstoelers bekend voorbeeld dat ook Kristian geeft: “Sommige gangen op school waren vroeger zo smal dat ik er niet doorheen kwam. Dan had ik moeten gaan staan. In de nieuwe school zijn de gangen breed genoeg. Hierdoor hoef ik niet meer ‘op slipcursus’ met mijn rolstoel.”

“Vroeger was ik bij gymnastiek vaker toeschouwer dan dat ik meedeed. Nu kan ik wel af en toe meedoen. Ik krijg soms andere oefeningen dan de rest van de klas. Ik ben ervan afhankelijk of een leraar goed met me mee kan denken en me iets anders kan laten doen.”

Waar Kristian ook veel mee te maken kreeg op school: “Liften waren kapot en dan kwam ik niet naar boven of beneden. Ik blijf nu met mijn benen op de grond want mij een keer tillen is geen optie meer. Vroeger werd mijn rooster aangepast, maar nu is dat niet meer nodig. In de nieuwe school zijn er drie liften.”

Wat is jouw tip aan scholen om beter te worden in (digitale, sociale en/of fysieke) toegankelijkheid?

“Maak genoeg ruimte voor rolstoelen en zorg voor genoeg stopcontacten dichtbij. Hulpmiddelen hebben honger naar stroom. Net zoals pubers honger hebben naar snacks!”

En wat tip je aan scholieren die willen bijdragen aan de verbetering van toegankelijkheid in het onderwijs?

“Houd eens een deur voor mij open. Vraag of je kan helpen. Wacht rustig tot ik mijn antwoord heb gegeven. En maak lol, ik hou ook van een grap! Toegankelijkheid en meedoen gaan niet alleen over die rolstoel, maar juist ook over humor en gezelligheid. Met een glimlach en een beetje geduld kom je al een heel eind. Zelfs in een rolstoel.”

Na het interview stuurde Hannah, Kristians begeleider ons nog een berichtje met een toevoeging die we hier zeker nog willen benoemen.

“Kristian zat gelukkig nooit in het ‘openbaar vervoer’. De taxi’s die af en aan rijden naar school. Sommige kinderen zijn daar echt afhankelijk van. Als de taxi niet komt opdagen kunnen zij niet naar school. En dat komt echt bijna dagelijks voor op school. Zoals afgelopen donderdag. Ons eerste echte schoolreisje naar de Efteling. Sommige kinderen waren niet opgehaald en konden daardoor niet mee.”